

SAL I XEIXA

PUBLICACIO MENSUAL DEL TERME DE SANTANYI - ANY 1 Núm. 4 - Octubre 1.984 - Preu: 100 Ptes.

JA SOM A SA FIRA

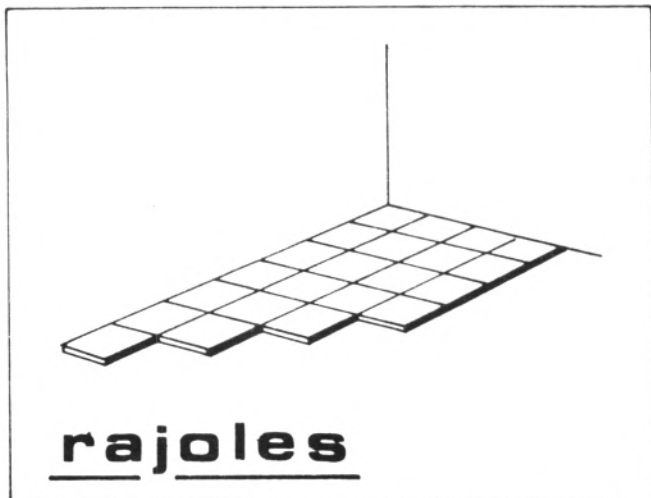

Com cada any, una vegada més la vila es converteix en el centre comercial de la seva subcomarca, encara que sols sigui per mig dia escàs. Avui, que els mallorquins correm el perill de perdre la pròpia identitat, un esdeveniment cultural com és la nostra fira, representa un punt de refrenament de la personalitat col·lectiva. De sobte el santanyiner s'encara amb un nombre considerable d'elements i d'utilatges de la Mallorca tradicional, de la Mallorca de sempre, alguns dels quals, com els siulets, endinsen les arrels del seu origen dins la foscuria de la Mallorca precatalana.

(Fotografia: J. Bordoy)

**LLORENÇ PERELLO
MATERIALS
DE PICAPEDRER**

**Carrer de
Fra Romeu Burguera, 24
Telèfon: 65 38 04
SANTANYÍ**

**EINES I UTILLATGES PROPIS DE L'OFICI
BONS DESCOMPTES EN TUBS DE PLASTIC,
PINTURES I EN ALTRES MATERIALS**

EXPOSICIO DE RAJOLES EN EL MAGATZEM

SAL I XEIXA

**JA ESTA INTEGRADA
DINS EL MOVIMENT DE LA
PREMSA FORANA**

SAL I XEIXA

Si encara no estau subscrits podeu adquirir SAL I XEIXA en els establiments següents:

- Fotografia Bordoy, Santanyí
- Can Talaia, Santanyí
- Estanc de Can Corriola, Santanyí
- Estanc de Can Prim, Santanyí
- Botiga de Ca'n Gató d'Avall, S'Alqueria Blanca
- Comestibles Can Perlo, Es Llombards
- Forn des Molí, Es Llombards
- Botiga Can Polla, Calonge
- Supermercat Germans Vallbona, Calonge
- Llibreria Migjorn, Cala d'Or

SAL I XEIXA

PUBLICACIÓ MENSUAL
DEL TERME DE
SANTANYÍ

Dep. Legal PM 393 - 1984

Consell de redacció:

Cosme Aguiló Adrover
Miquel Barceló Vidal
Antoni Burguera Cabrer
Miquel Pons Bonet
Andreu Ponç Fullana
Marc Vallbona Adrover

Col·laboradors

Maria del Mar Pons
Joan Coves Tomàs
Andreu Server Mas
Pep Rigo Ginart
Perico Pomar Forteza
Miquel Pomar Bosch
Daniel Codorniu
Maria Suau
Geroni Burguera

Fotògrafs:

Joan Pinya Amengual
Cosme Aguiló Adrover
Antoni Burguera Cabrer
Foto Bordoy
Pep Rigo Ginart

Administrador:

Simó Escales Escales

Redacció, Administració i Publicitat

Biblioteca Casa de
Cultura Santanyí

Preu de la subscripció:
100 pts. el número

Dels articles publicats en
aquesta revista sols en són
responsables els seus
autors

Imprimeix:

Edicions Manacor S.A.
Rohda del Puerto, 60
Manacor

ANEM A FIRA

Quan la tardor ha feta la seva puntual aparició, i la pluja primarenca ja ha netejat la pols de l'estiu, vet ací que ens topam amb la primera de les festes populars del temps del fred: la fira, un matí escàs de balquena a mans plenes, per acabar amb un horabaixa tranquil i ple d'il·lusions realitzades.

L'antigor de la nostra fira santanyinera no cal cercar-la molt lluny; pot ser que els finals del segle passat fossin el seu bressol. Així i tot caldria comprovar la data d'aquest esdeveniment, instaurat sens dubte per a que al menys una volta a l'any, Santanyí tingués al seu abast tota mena d'ormeig pel camp i per la casa.

El començament de la fira té lloc el divendres horabaixa. L'al·lotgea a la sortida d'escola guaita a la Plaça Major per veure si ja comença l'arribada dels firers. Abans era costum anar-los a esperar al revolt de S'Olivó, i de darrera les parets tirar-los banyons, troços de fulla de figuera de moro, rebuda que els pobres firers, dalt dels seus carros envellats suportaven amb resignació.

De vetlada el muntatge de casetes, qualcuna ja comença a vendre el que pot.

Dissabte de bon matí a la plaça comença a omplir-se de gent; primer són les madones que van al mer-

cat, que aquest dia redola fins a l'antic carrer de la Casa de la Vila. Fruïtes i verdures, els primers esclatassangs si ha plogut, un almud d'olives per trencar...

El pagès aquest any necessita una escala de garbejar, que escollirà amb esment entre les que trobarà arrambades a la colrada façana de l'església. Pot ser també un trinxet i unes cabèçades pel mul.

La madona pensa en les matances. L'any passat varen trencar l'olla de bollir el cap. A la plaça de l'Escola Vella es ven tota mena de plats, alfàbies, greixoneres, olles, i altre material de terrissa; i enmig de tot això la nota blanca dels siurells. Pot ser caldria comprar un ribell, doncs el que fa molts d'anys va adobar en Nofre de Sa Manacorera vessa com un paner. Motlos pels crispells en forma de corets i d'estrella de sis puntes, de llunyana reminiscència hebraica; llaunes per a fer coques, pots pel saïm...

El pastor que ha engrandit la guarda compra un bon manat de picarols i un grapat de traves, no fos cosa que les ovellesessin tala.

Però no tot són compres de necessitat, també l'al·lotgea voldrà anar a veure en Matgí, l'argenter de sempre, doncs vol afegir unes baules a la polsera, o

pot ser en comprarà una de nova. L'anyada ha estat bona i les ametles porten bon preu.

Però els que de veres gaudeixen aquest dia són els infants. De caseta en caseta, obrint uns ulls com a salers, miren i demanen tot el que veuen. Abans les joguines que els compraven eren més senzilles, pepes de cartó, pipes de terra, l'ancestral siurell...

Avui la sofisticació ha arribat a punts insospitables; quasi bé tot està mecanitzat, fins i tot l'estol de mercaders de cavalls, ases, muls i demés bestiar van camí de l'extinció, essent substituïts pels venedors de cotxes, tractors i altres innovacions agrícoles.

El temps passa i s'emporta unes tradicions per mai no tornar. Recordam la filerada d'alfàbies sobre la voravia de ca na Pou, els carros i bísties dels firers reposant dins la clastra de can Pinós...

Al mig dia la bulla comença a mancar. Es l'hora de dinar; de plat dolç bunyols amb mel o sucre comprats a can Macià o a casa Lluïses.

Els firers un ara s'altre suara inicien el seu caminar cap a altres indrets. Uns nous paisatges, noves il·lusions i d'altres tradicions els esperen.

A Ponç i Fullana

L'ESCOLA PREPARA...

Amb motiu de la festa de Sant Andreu, l'Escola Pública de la vila prepara, amb la participació de tots els estaments escolars, una interessant exposició de fotografies antigues. Tothom que vulgui participar-hi, pot posar-se en contacte amb els professors.

ASSOCIACIO CONTRA EL CANCER

La Junta Local de Santanyí de l'Associació contra el Càncer, portà a terme la qüestió anual. El dia de Sant Jaume s'acaptaren 10.131 pts; alguns dies després es féu a Cala d'Or, essent la recaptació de 16.317 pts. Resultant per tant 26.448 pts. que seran enviades a l'esmentada associació.

ASSOCIACIO DE MESTRESSES DE CASA NUREDDUNA

Comunicam a les associades que el lloc habitual de reunió queda obert a partir d'ara. Feim avinent que prest s'organitzarà un gran concurs de receptes de cuina.

PUBLICACIONS

Està a la venda a Santanyí el llibre "L'ESTEL DE FOC" obra de Ma. Victòria Secall, llicenciada en psicologia, i futura col·laboradora de SAL i XEIXA. Aquesta publicació fou finalista al II Certamen de Narrativa Infantil Guillem Cifre de Colonya (Pollença). Les il·lustracions de dita obra són del pintor pollencí Marquet Pascual.

Miquel Pons ha publicat amb motiu dels vuitanta anys del pintor J.R. Torrent el parlament que féu a Ciutadella, de Menorca, el dia 11 de maig de l'any 1981, al ser presentat el llibre "TORRENT", original de Josep Ma. Garut.

Aquesta publicació de M. Pons porta el no. 1 de la col·lecció "La plaça dels pintors"; plaça imaginària que correspon a la seva secció d'art a "Mallorca al vent" de l'O.C.B. (Ràdio Popular).

MATADERO DE AVES

M. CABRER

C/. Estación, 44 -

ES LLOMBARDS

CARTA A SAL I XEIXA

Sal i Xeixa

Acudimos el pasado 28 de Septiembre al concierto de órganos y corales que tuvo lugar en la Iglesia de San Andrés. Asimismo nos sorprendió gratamente la presencia del trompeta, cuya actuación no figuraba en el programa.

Quisiéramos ante todo felicitar a los maestros que deleitaron nuestros oídos, así como a cuantos organizadores que siempre quedan en un segundo plano, a la sombra de la brillantez del artista y sin los que casi nada sería posible.

Nos congratulamos de la salida airosa de la coral de Felanitx, que no dejó que la falta de luz hiciera su actuación menos brillante.

Loamos a la Parroquia, o mejor aún, a quien la representa, por pasar sobre las barreras que separan unas religiones de otras y colaborar con la Comunidad Evangélica para traer a la villa de Santanyí la cultura servida en bandeja.

Críticas también las tenemos, aunque siempre con el ánimo de que resulten constructivas:

Los programas resultaron incompletos y no se siguió el orden de ejecución, lo cual resultó nefasto para quienes como nosotros acompañábamos a una chiquita, que asistía por vez primera a un concierto en vivo, y le sirvieron de poco cuantas instrucciones recibió acerca de la utilidad del seguimiento del programa.

Otra nota que "desentonó" fue que un foráneo tuviera que dirigirse al público castellano parlante, con franca dificultad, para explicar pormenores a lo largo del desarrollo del concierto. Y nos preguntamos ¿No hay mallorquines que sepan expresarme mejor en castellano que el Pastor alemán?

En Santanyí a 1o. Octubre de 1984
L. Romero y P. Corcuera

DEMOGRAFIA

Naixements

-Joan Nadal Ferrer
-Jaume Burguera Rado
-Guillem Rigo Lladó
-Arminda Sánchez Rietmeiger
-Sara Jimenez Molina
-Javier-Vicente Bautista Bauzá

Defuncions

-Antoni Amengual Vicens
-Joana-Aina Nadal Vidal
-Catalina Rigo Barceló
-Miquel Cabot Mateu
-Joan Ferrando Burguera

Matrimonis

-Alejandro Arnaiz Cuesta- Maria Rigo Garcias
-Llorenç Escalles Barceló - Ma. Pilar Sintés Ripoll

PLUVIOMETRIA DEL MES DE SETEMBRE

Dades obtingudes per Gregori Suau en Es Molí Petit

Dià 24.	2,5 litres
Dià 29.	15 litres
Dià 30.	5 litres
TOTAL.	22,5 litres

De les temperatures, registrades entre els dies 16 i 31, extreim les següents:

A les 8 hores
Mínima, dia 27 13 o.
Màxima, dia 24 22 o.

A les 14 hores
Mínima, dia 30 19 o.
Màxima, dies 17, 20, 21, 23. 26 o.

A les 20 hores
Mínima, dies 24, 25 17 o.
Màxima, dia 23 25 o.

a Càrrec de J. Talaia

Octubre, el temps ha anat tendre i les marines assedegades han xuclat la malvasia caiguda dels cels, per convertir-la en esclata-sangs, gírgoles i bolets de tota mena que s'arboren esponerosos entre la fullaca de la pineda coberta de perfum.

La vida es va transformant i l'hivern nos cau damunt arrossgant records armats de passades revolucions, d'herois oblidats i de "rebels que fracassaren"

Demà és Sa Fira! exclam-

men els allots, encalçant-se entre les cases de lona, fent petar coets vora les tendes, perseguits pels firers que l'endemà, en botar del llit, les oferiran l'anyal imatge d'un mercat d'aires vagament orientals omplint de gom en gom Sa Plaça.

Autumne, Tardor, l'estació dels poetes i dels romàntics, diuen; i tanmateix, ¿qui no se sent poeta o romàntic, enmig del ressorgir del verd, de l'aire que esdevé més respirable, dels crepuscles curts i dels vespre-

jars blavíssims, del color d'aquell paper amb que abans folravem els llibres de text?

I perquè poesia no és només un conjunt de versos escrits a un paper, sinó també les vivències i els plaers fugaçs de la vida, vos convit a viure aquest gran "Poema de l'Autumne", que podem evocar amb aquesta breu composició de Joan Maragall:

Ah...l'Octubre...primeres fredorades.

L'aire fa olor d'hivern, eixut, coent;

comença com un gran ressecament i les grogors del sol en les fatxadades.

Comença el desmaiar en els passeigs la fulla, i en el cel buit d'orenetes, les fredes trasparències dels oreigs i els cap-tards color de les violetes.

Al vesprejar les tardes més escasses s'agita repoblada la ciutat, i va escampant-se per carrers i places fum olorós de fruit d'hivern torrat

L'ART EN LA MATERIA

L'Ajuntament de Santanyí acordà en el ple celebrat el 13-9-84 sol·licitar a la Conselleria d'Educació i Cultura un projecte tècnic per a restaurar Sa Torre d'en Beu, a Cala Figuera, així com també una ajuda per a portar a terme aquesta obra.

L'esmentada torre fou construïda l'any 1569, rebia els avisos de la de Porto Colom i els comunicava a la d'Es Cap de ses Salines.

Són 425 anys de vida que porta aquesta torre al cap del penya-segat de la cala: rebent l'embant del vent i de les ones. La pedra de la cara que dona al mar està malmesa, i la terrada corr el perill d'enrunar-se.

Creim ben oportuna i profitosa la decisió de restaurar-la, opinió compartida per tots els que estimam les nostres coses i que estam convençuts que el respectar i conservar la deixa antiga demostra una veritable cultura i un respecte al nostre poble.

Esperam que aquesta sol·licitud tenguí bona acollida i ben prest poder veure Sa Torre d'en Beu bona i sana.

Cincclaus

DUES PARAULES AMB GERARD GRENZING

Gerard Grenzing és el cap de l'equip que, format per Anton Llaurador, Jordi Andújar, Jaume Campderrós i Peter Dunchern, porta a terme la restauració de l'orgue de Jordi Bosch. Es alemany i parla el català molt correcte. Quasi diàriament her seguit la seva tasca a la claror de la llum del restro del cor i a l'interior de l'instrument i som ara testimonis d'una feina plena d'honradesa i de meticulositat que corr el perill d'esser engolida per la penombra de l'església i passar lamentablement desapercibuda. Es la feina de tot un equip ben dirigit i ben coordinat que té per sagrades les paraules restauració i reconstrucció. Per a molts profans, entre els quals hi som, a la primera ullada l'orgue apareix sensiblement igual que abans d'encetar la feina, potser amb els tubs un poc més lluents. Sols havent seguit d'apropia la feina es pot tenir una idea de la magnitud del treball que s'amaga darrera les volutes i els fullatges del moble barroc. Que ens ho expliqui el mateix Grenzing:

-Gerard, on us formàreu com a orguener?

-A la ciutat d'Hamburg. Vaig esser alumne de Von Beckkerath, un dels homes més importants del seu temps, d'una mestria i d'una honradesa dins el seu ofici, inigualades. Una feina que no li agradava, no l'acceptava mai.

-Com entràreu en contacte amb l'obra de Bosch?

-La vaig començar a conèixer a través d'un viatge d'estudis que vaig fer a Mallorca deu fer cosa d'una quinzena d'anys. Va esser amb l'orgue de l'església dels Socors de Ciutat, que en part és de Bosch, quan vaig contactar per primera vegada amb una creació seva. A partir d'aquell moment em vaig deixar emportar pel seu poder d'atracció.

-Mestre, per què una restauració del nostre orgue?

-El vostre instrument, per dir-ho de qualche manera, tenia les deficiències que té una dona guapa que no va a la perruqueria. Havia perdut la seva tarja d'identitat. Desperfectes de transport. Aquí mai no ha estat en condicions òptimes. Dos segles li han creat arrugues a la cara, però així i tot és molt jove i ben conservat. Li han fet més mal els mals tractes, les males mans, la ignorància i la falta de respecte i de professionalitat, que el pas del temps, la pols, els corcs i la llepra del metall.

-Podríeu parlar-nos dels problemes més greus que planteja la restauració i la reconstrucció?

-La restauració és tot just acabada i són col·locats tots els materials originals a l'abast. Ara entrarem a la fase de reconstrucció. Es tracta de reconstruir una obra de la qual no tens paral·lels al davant. Es com si tenguessis un quadre incomplet, sense tenir exemples del mateix

pintor. En Bosch no es repetia. Et puc dir que el ple és una feina única en el món. No n'hi cap de consemblant. Té un nombre de tubs increïble, quatre vegades més que un ple diguem-ne "normal". En estar reconstruint tindrà ell sol 1224 tubs, que casualment són tants com els que té ara tot l'instrument. Hi ha un problema en l'alimentació d'aquests tubs, degut a la llargària que hauran de tenir. Un altre problema és que hem de partir, per a la reconstrucció, dels tubs conservats, que són sols una vintena. Qui sap si n'hi ha d'aperduats pel poble. Si qualcú en trobàs algun seria d'una gran sort. D'aquests tubs n'hi havia 24 que sonaven a la vegada. Era una de les seves genials innovacions. Cap orguener del seu temps es va atrevir a fer una cosa semblant.

-Mestre, quins materials emprau en la reconstrucció?

-Hem fet analitzar els tubs i tenen un aliatge

del 75 o/o d'estany i el 25 o/o de plom. Són el doble de gruixats que els de qualsevol orgue. Feim els nous exactament iguals. Ja en tenim uns 350 de fets, que deven pesar uns 80 quilograms.

-Finalitzades totes les fases, què tendrem? Un orgue tot de Jordi Bosch, o un orgue Bosch-Grenzing?

-Teniu la seguretat que el que puc fer amb els materials d'origen, no ho faig amb els del taller. Fins i tot els més mínims detalls. He emprat les mateixes llengüetes, que són finíssimes i molt difícils de restaurar. Sols n'he canviades una o dues que estaven en molt mal estat, i això que amb pocs minuts una llengüeta es fa nova. Això per citar un exemple. Si Bosch feia una cosa amb fusta ten per segur que no trobareu plàstic. Seguim punt per punt la pauta que ell marcà. Esper que amb els materials originals inservibles poguem muntar una mica de museu. Hem reconstruït orgues dels quals només teníem uns pocs tubs i et puc assegurar que aquests orgues tenen els sons propis i no els sons Grenzing.

Aquí acabà la nostra conversa. He de confessar, tot i que som ben profà en la matèria, que rest sensiblement impressionat per la seva escrupolositat, la seva meticulositat i la seguretat de les seves decisions, precedides sempre d'un estudi en profunditat. Tenc la convicció que ens trobam davant un cas de restauració en el sentit més legítim i autèntic de la paraula. D'algunes hores conviscudes amb l'equip Grenzing, a mi em resta l'apropament a un món que m'era totalment desconegut i un vocabulari de "secrets", "portavents", "ventajoles", "cadiretes", "molinetes", "plens"..., tota una terminologia exòtica.

Cosme Aguiló

Remigia Caubet

Ferrer Mir

Miquel Ferrer

TRES ESCULTORS A CALA D'OR

Parlament pronunciat en l'acte de inauguració de l'exposició a la Galeria Tina Best

Per Miquel Pons

No són moltes les ocasions que s'ofereixen als amics de l'art de poder assistir i presentar una Exposició d'escultures i encara més si els escultors són amics, i encara més si els escultors són del mateix poble. Aquesta tarda, a Cala d'Or, es dona la triple condició d'escultor-amics-coterranis, en el triangle Andreu Ferrer Mir, Miquel Ferrer Montserrat i, ¿per què no? Remigia Caubet, qui durant alguns anys fou portopetrera, que és una manera de ser de la mateixa terra, escultors de Santanyí.

Tres escultors, tres obres, tres comunicacions ben diferenciades perquè cadascun té alguna cosa que comunicar, perquè cadascun s'identifica amb la pròpia tarja d'identitat, que són aquestes escultures, sortides de la seva imaginació, sortides de les seves mans, sortides del seu amor a la matèria, pedra, fang, fusta, marbre, bronze...per esdevenir obra-concreta-filla-estimada-escultura a imitació de jugar a ser creadors, tot recordant l'aventura del Gènesi, quan del mateix fang s'esculpí l'home i, a continuació, del fang-home s'esculpí la dona.

Cada dia de taller, cada dia de trobar-se davant la matèria, la multimatèria, és, pels tres escultors-amics-

coterranis, un cada dia del Gènesi, és un dia de crear i la seva creació la tenim aquí, entre nosaltres, a frec de pell, a l'altura de la mirada, al gest d'estirar la mà, al fet de rebre la sensació comunicativa d'un acte d'amor. Tot està a l'abast dels sentits, tot està a l'abast de sentir-nos identificats amb el que Remigia, Andreu i Miquel han volgut dir amb el seu llenguatge.

No es tracta de fer una presentació ni dels escultors ni de les escultures. Escultors i escultures ens són familiars d'aquells que tenim l'art com una necessitat i una continuació del nostre viure. Els tres escultors, Miquel, Remigia i Andreu són tres professionals entregats a l'ofici de comunicar vida - vivència - art a tot allò que les seves mans acaronen una vegada acabada la lluita amb la matèria, per gaudir, com a termini, de l'obra ben feta, que aquí ens enrevolta.

Miquel Ferrer i Andreu Ferrer, són dos dels Escultors de Santanyí, que en diverses ocasions han ofert l'obra conjunta al seu poble. Tenen al seu favor les exposicions a fora terme, més els successius guardons que han merescut a diferents Salons de Tardor, (Salones de Otoño), de Ciutat, com a premi i confiança i esperança que els jurats han posat amb ells. No són promeses sinó realitats comprovades, que no han de treballar d'esquena a l'avui artístic sens deixar de fer la

seva obra. Son joves i de la seva entrega il·lusionada cap esperar una eliminació de tot el que és innecessari i cap esperar, encara, un millorament progressiu.

De Remigia Caubet ¿qui no coneix les seves condicions d'escultora? ¿Qui no valora els seus mèrits d'artista? Els valoren aquells que li han concedit un premi rera altra i no la valoren aquells que permeten que les seves obres peregrinin per soterranis i porxadets dels estaments oficials. No farà un inventari dels mèrits que concorren en Remigia. Basta dir escultora becària - acadèmica. La seva obra és acadèmica, que vol dir que no s'enlluerna pels enmirallaments de les modes sens

art. Crec que Remigia és l'escultora més lligada al poble en quant la seva obra és un càntic als treballs del poble, Sa Pobla, Sineu, Esporles, Ciutat...i als homes del poble, convertits en fites històriques. I Remigia serà encara més poble, en el sentit planer de la paraula, quan el nom, ara tan familiar, serà oblidat i romandrà la seva obra.

Remigia és més que hora que tot el teu esser escultora s'inclogui dins un llibre que recordi qui fores i quina era la teva manera necessària de convertir el que tocaven les teves mans en el teu art.

Andreu, Miquel, Remigia no oblideu el vostre missatge d'escollits.

Cala d'Or
21-VII-83

PETIT ARXIU

1.358.- Es construí la murada d'Alcúdia. Santanyí contribuï amb 26 homes i dos animals. (ARM - LLC).

1.463.- Simó Jaume de Santanyí jurà a Manacor homenatge i fidelitat al Rei Joan II. (Quadrado).

1.532.- gener. Els talaïers i escoltes de la torre de Cala Figuera eren Sebastià Rigo i Antoni Cladera. (ARM - EU).

1.678.- Jeroni Escales feia de traginer. (APS).

1.739.- Cens: Cases habitades, 401. Homes, 714. Dones, 749. Minyons, 173. Minyones, 143. Total d'habitants del terme, 1779. (APS).

1.803.- Juliol. Es representà una comèdia per a recaptar diners per l'obra de l'església. La quantitat aconseguida fou de 200 lliures. (ACF).

1.917. Mn. Gaspar Aguiló fou nomenat organista de la parròquia. (APS).

ES PORQUER D'ES CAMP D'EN TORRELLA

(Continuació)

Sense fer gens de trui, peus de gat, entra dins sa cuina, que tenia una ximeneiota que devia sortir per dins Ses Vencs. I va trobar un ribell ple de pasta, un pot amb mel, una sucrera ben plena, una olla al raset de bunyols, i una caldera damunt es foc amb oli, que fregia i feixa xiuxiu. I què fa ell? Com que menava més fam enrera que es soldats de Tarragona, se va atapir de bunyols fins que va tenir sa betza més redona que un re, amb sa pell tan estirada que cuidava esquerdar. Llavò en va omplir sa taleca fins que n'hi varen quebre, pren escala i per amunt fet una flor de llamp. Surt defora i torna tapar es forat ben tapat i com a senya hi deixa un claperet de pedres.

Es gigantàs com se va despertar ves si se'n va tèmer que li havien saupat es bunyols:

-Que hi deu haver rates per aquí? Què d'antres deu haver estat això? Jo m'he de treure es gat des sac!

I lo endemà, ja ho crec que es porqueret en tornà tenir talent de bunyols. L'hi haurien agafat amb un petge. Torna desfer es claperet i per endins, per endis. Pareixia que aquella escala no acabava mai. Entra dins aquell casal i passa sales i més sales, saletes, salotes, i salins, fins que topa altre vegada amb so gigant, més adormit que un rabasser d'ametler d'En Verró, amb sos uis més oberts que sa boca de S'Avenc des Coloms, i amb uns alens tan esglaiosos que, d'esser defora, haurien fet tremolar Sa Penya Bosca i davall es pinar de Montdragó hauria romàs una bona solada de béns i piñyes. Es porqueret tonar entrar dins sa cuina i amb

Il·lustració de Daniel Codorniu

so menjar bunyols no dona raó a ses barres. N'umplé sa taleca i sense fer cap perol ni un parteix per amunt. Com és defora torna aixecar es claperet i cap an Es Rafal Nou manca gent. Amb això es gigant fa un badaiàs i se desperta amb una fam de lo més feresta. Se'n va cap dret cap an es bunyols i troba es jaç ben buit.

-Com és vel·la miscla! Ell m'han fet es bunyols sauvatges! M'han menjat es bunyols! Qui deu haver estat? Si jo l'hi atrap el tiraré dins sa caldera d'oli que bull!

I lo endemà es porqueret li torna fer sa mateixa endemesa. I si ets altres pics li havia deixat quatre recutxes, aquesta

vegada li va deixar s'olla més adesada que un clotell de frare.

Com es gigant se'n va tèmer de s'eixida se va posar fet un Nero:

-I m'han tornat menjar es bunyols! Mem si seré més boig que una espardenya! Per mi aquí dins faig tant de paper com en Palou a Sa Pobla! Aquell que l'hi trobaré el tiraré dins sa caldera dic!

I ja poreu pensar que va fer es porqueret lo endemà dematí com sa panxa començava a fer-li renou de budells. Desfà es claperet i s'encava talment un confit camp. Al punt va esser davant el gigant. Com que sa bestiotia tenia més calor

que una oveia sense tondre devers la Mare-de-Déu d'agost, i sa roba no li feia més que nosa per a aglapiar aviat es qui li saupava es bunyols, s'havia ajagut tot nuu, amb sos uis oberts com sempre, i de panxa, per sentir sa frescoreta des trespols damunt es llombrígol. Com s'estomell el va afinar, saps que n'hi va fer de riaies veure'l tot nuu, amb ses anques a l'aire, més pelut que es galters d'Es Turó des Càrritx. I què fa ell? Agafa es llevat que es gigant deixava cada vespre a punt per pastar i zas! l'hi eztiba a darrera, amb tan bon dret que l'hi va entaferrar just as mig de ses anques. Com se va desxondir, que se va trobar es llevat empastissat a ses anques, se va pensar que era es seu cul que se menjava es bunyols, i va dir:

-Què és açò? Oh! cul meu traïdor! I tu eres que em menjaves es bunyols! Ah si? Ara ho sabras idò!

I en cabotota se'n va anar i paf! s'esverga de cul dins sa caldera, amb s'oli que bullia.

Allò va ser un encantament. Lo endemà com hi va tornar es porqueret per tot hi va haver doblers. Tot varen esser doblers, moneiots d'aquells tan lluents. Les aplegava amb sa pala de s'era i les mesurava amb sa barcella. Tot aquell casal amb lo que hi havia dedins va esser seu. Va vendre es porcs i se va posar a viure com un senyor, sense fer-ne ni brot ni branca. Ja ho crec que aviat a va tenir més al·lotes que no volia. N'hi va haver una que li va entrar per s'ui dret i s'hi va casar. I venga festa i sarau per llarg. I ja va estar. Vet-aquí sa rondaia des porqueret d'Es Camp d'en Torrella.

Cosme Aguiló
Santanyí, desembre del
1982

col.laboració

Per Ma. Mercedes de la Presa

Mi primera colaboración en esta revista que tan acertadamente se edita como vínculo de comunicación entre los habitantes de esta villa, me lleva a tratar un tema que indudablemente es primordial para todos.

¡LA CONVIVENCIA!! vivir no ha sido nunca cómodo ni sencillo.

Vivir hoy, en esta sociedad nuestra en que parece estamos rodeados de un clima de angustia, horrores, violencia, donde las noticias nos hablan de Irán, Afganistán, Guatemala, San Salvador, nuestro país mismo... todo son seres humanos muertos, tirados en el suelo como si de pequeños trapos olvidados se tratase. Es tremendo que a pesar de nuestro aspecto inocente podamos ser instrumentos de destrucción. Deshumanizamos hasta lo más humano, el Hombre.

No, no es fácil, vivir en este mundo nuestro, en que todos los valores se resquebrajan. ¿Qué nos falta o que nos sobra en esta sociedad, en esta convivencia de hoy?

Los hombres modernos son impacientes, desasosegados, intranquilos, preocupa-

dos. Cuesta mucho dinero y mucho trabajo vivir en nuestros días y se hace a un ritmo acelerado, agotador. A estos hombres de hoy, pocas veces se les puede pedir, calma, tolerancia, cordialidad.

Para la Convivencia, nos sobran, egoismos, venganzas, ambición. Ese vivir lleno de angustias, problemas, inquietudes, prisas, sin que sepamos a veces el por qué o qué hacer.

Nos falta diálogo, comprensión, amor, estimación, saber olvidar el pasado para edificar un mundo mejor.

Nos falla el saber mediar en esta sociedad nuestra en que todos somos mediadores y que de ello depende el vivir en guerra o en paz. Todos somos mediadores, entre políticos, entre el jefe y los compañeros, entre amigos, entre los hijos, entre hermanos, entre la gente que convive a nuestro alrededor.

Es impresionante el comprobar que, nadie sabemos en el fondo por qué hacemos las cosas, que es verdaderamente lo que quiere, qué razones le impulsan.

Haciéndome estas preguntas me llegó la respuesta, al caer en mis manos un

CONVIVENCIA

bello artículo de Pilar Salcedo. En el recuerda un lema de los antiguos griegos. "Vivir no es necesario, navegar sí". Conlleva un enorme transcurso. Porque una vida sin rumbo, sin norte, sin orientación precisa, sin brisas ni tormentas bien afrontadas, no merece la pena vivirla.

Porque ese saber navegar por la vida nos da un instinto, nos enseña a enderezarnos en las aguas cuando las olas rompen en nuestro costado. Si no sabemos navegar por la vida, seremos zarandeados, iremos dando bandazos o encallaremos en los primeros escollos.

En términos marineros hay una palabra. "Singladura". Camino que hace una embarcación con rumbo determinado. Para poder navegar con rumbo determinado tenemos que saber empuñar el timón de nuestra vida, y algo se tambalea, el mundo entero va mal cuando en las manos que lo llevan falla el timón.

Si meditamos sobre esto. ¿No creéis que es mucha nuestra responsabilidad? ¿Quién hay tras la sociedad? El Hombre y la Mujer.

El Hombre y la Mujer con mayúscula, con to-

da su generosidad incansable, su capacidad de intuición, su tenacidad. Pero a todo eso hay que añadirle el esfuerzo constante. Será nuestra culpa si por apatía, comodidad nos decimos; no sé, yo sólo no haré nada, para mí ya es tarde, no tengo tiempo. Toda persona responsable sabe que puede si quiere. Conozco a muchas personas que hacen mil cosas y todas bien porque han querido y se han organizado. Saben estar en cada momento en lo que debían hacer, sin pensar en lo que tienen aún por hacer, o lo que debían haber hecho antes.

No tenemos que quejarnos de que el mundo va mal. Hemos de prepararnos ampliando nuestros conocimientos, aprendiendo a convivir, exigiéndonos más en la dirección de asuntos públicos, en nuestros trabajos profesionales, acomodándonos a las nuevas circunstancias para poder enseñar a convivir.

No tenemos que quejarnos de que el mundo va mal. Hemos de trabajar, reconocer nuestros derechos y deberes, aportando nuestro grano de arena para con ella edificar un mundo mejor.

(Exclusiu per a Sal i Xeixà)

RENAULT

COMPRA - VENTA

VEHICULOS NUEVOS Y USADOS

Talleres

PONS - PERELLÓ

C/. Llaneras, 48 - Teléfono 65 36 68
SANTANYÍ (Mallorca)

Bordoy

foto estudio

Mayoral, 15 - Tel. 653082 - SANTANYÍ

VIDEO

TRABAJOS INDUSTRIALES
REPORTAJES
CINEMATOGRAFIA :: FOTOCOPIAS
MURALES

INFORMACIO LOCAL

Com es veurà seguidament, la tècnica dominant d'aquest mes passat han estat els accidents de circulació, que el dia 22 arribaren al seu punt més tràgic amb la mort d'una neta de tres anys, notícia que volem posar de relleu, acompanyant als seus familiars en el dolor.

Una bona notícia es que el dia 7 de setembre Maria Clar Tomàs, "d'Es Molí" i Rigo Ferrer "Còva" celebraren amb salut i alegria les seves noces d'argent. Enhorabona i per molts d'anys.

El nostre collaborador Andreu Server "Pou", que es cuida de la secció esportiva, ha acabat la seva carrera i és ara llicenciat en Filologia Hispànica. Enhorabona, Andreu.

Dia 20 de setembre hi va haver tres accidents. En Joan Miquel Escandell, de Ca'n Gelat, veient que anava a col·lisionar amb un cotxo, en el cantó del carrer de s'Aljub, deixà el ciclomotor en banda i caigué fent-se una ferida al cap de caràcter lleu.

A Cala Santanyí un submarinista extern va haver d'esser atès a Sa Pesquera, resultes d'una ràpida ascensió. Va esser portat a la cambra de descompressió de la clínica de la Creu Roja, millorant poc temps després.

En el cantó dels carrers Nunó Sanç - Felanitx es va registrar un accident entre una furgoneta i un motoret, conduït aquest darrer per l'amo en Tomeu Bonet Ferrer "de Son Morlà", que rebé un cops al cap i a una cama, pels quals fou internat a la clínica Planas. Tenim notícies que va millorant.

El dia 21 es va declarar un petit incendi en una finca del lloc dit Es Puput, que prest va esser extingit. S'havia originat

cremant clovelles d'ametla.

El dia 22 passaren dues vegades per la vila els aficionats participants en el XIX Cinturó Ciclista Internacional a Mallorca.

El mateix dia a Cala Figuera qualcú es va dedicar a foradar cotxos amb el ganivet. Creim que caldria incrementar la vigilància.

També dia 22, un vehicle pesat va esbucar un tros de la peralta de la carretera de S'Alqueria Blanca, en el punt denominat Sa Basa des Llombau.

Segons testimonis presencials la nina de tres anys Natalia Gallego Martins, jugava davant el bar Talamanca de Cala d'Or (regentat pel seu pare) i de sobte va creuar el carrer en el moment en que passava un taxi, amb tanta mala sort que l'infant es tirà sobre l'automòbil, sense que el conductor pogués fer res per a evitar el cop. Immediatament fou traslladada al centre mèdic de Cala d'Or i degudament atesa, però morí poc després degut a la gran fractura que presentava el seu crani.

En els pinars del tema han estat instal·lats uns aparells consistents en unes bosses de plàstic que contenen un producte que atreu les papallones mascles de l'oruga processionària. Aquesta "esca sexual" s'ha de renovar anualment, però convendria que s'instal·làs dos mesos més prest.

El 23 de setembre, a la recta de Son Danús, dos cotxes que anaven en direcció contrària varen tenir una fregada sense conseqüències greus.

Dia 26 al vespre els municipals acudiren amb el cotxe contra incendis a apagar un garrover que

cremava devers Son Fango.

El mateix dia un cotxo en el carrer de Campos va enfilar l'amo Antoni Burguera de Can Nova damunt el capó, sense més conseqüències que el retgiron.

El 29 hi va haver un altre accident prop del creuer de Cala Santanyí, del qual no en tenim les fites massa clares. Diuen que va esser entre un cotxe i una moto conduïda per un estranger i que no va esser greu.

Amb les plogudes de setembre hi va haver abundància de caragols. Les tanques d'arreu del terme es varen omplir de cercadors, que de dia, o al vespre amb l'ajuda del llum, en feren una bona recol·lecció. Es pagaven a 250 pts. el quilo.

També les pluges feren inflar les figures de moro i les garroves, pagant-se aquestes a unes 24 pts. Parlant de garroves hem de fer menció d'un exemplar, collit a Sa Pelovella per l'amo en Gori Suau, que fa 24 centímetres de llarg. Es de la varietat anomenada "gruixada". Això són garroves! Si qualcú en té una de 25 que ho digui.

El pintor Hein Driessen, de Cala Figuera, té previst realitzar una exposició a la "Rathausgalerie" de la ciutat de Puchheim (propera a Colònia) que restarà oberta al públic del 9 de novembre al 15 de desembre d'enguany.

La matinalada del dissabte dia 6, un grup de nou joves partiren cap a LLuc a peu, i degut a la pluja, que els sorprengué a punt d'arribar a Lloret, hagueren d'interrompre la marxa. El fibló "Hortènsia" en fou responsable.

La banda alemanya de músics Musikfreunde Schwelentrup, de vacances a Cala d'Or, havent-se ofert per donar concerts, obsequiaren els santanyiners amb un deliciós concert el passat 7 d'Octubre. La gent ho va passar pipa, participant activament en l'acte.

Els que hagin passat aquests dies per la consulta del metge Jeroni, se n'hauran adonat de la seva absència. La raó era de força major, ja que per un cop, ha hagut de ser ell el visitat. Sembla que des de feia temps el nostre metge patia problemes renals degut a un vell accident per terres peninsulars. Idò bé, ara s'ha presentat l'ocasió d'una intervenció quirúrgica, la qual s'ha realitzat a la prestigiosa clínica barcelonina Puigvert, amb satisfactoris resultats. Des d'aquí desitjam una ràpida recuperació al metge, i que ben aviat torni a l'habitual activitat.

El passat dia 11, a la costa de Son Sanç, Catalina Vidal - "Sord" - va col·lisionar amb un canó de "Trinaranjus". Encara que els danys materials han estat quantiosos, els personals han estat mínims.

El pasat dia 11, els alumnes de 7è i 8è de les nostres escoles assistiren a la Seu, al concert del Nins Cantadors de Viena organitzat per la Conselleria d'Educació i Cultura.

El dia 11 un estol gros de joveçans, animats pel vicari Miquel Barceló, dugueren a terme la IV edició de la pujada a peu a Sant Salvador. Coets, trull, festa i sarau per llarg va esser com sempre la nota dominant. Romangueren dalt del puig per a retornar altra volta a peu la matinalada.

CONCERT INAUGURAL DE LA RESTAURACIÓ DE L'ORGUE

Tal com s'havia anunciat, el passat 28 de setembre, a les 8,30 de l'horabaixa, tengué lloc el concert inaugural de la primera fase de la restauració de l'orgue, coincidint amb la vuitena setmana d'Orgues Històrics de Mallorca i sota el patrocini de l'Ajuntament.

Poc temps abans de començar, l'Església estava de gom en gom, destacant un nombrós grup d'alemanys, tots admiradors i coneixedors del nostre orgue.

D. Guillem Fiol, president de la Comissió Diocesana d'orgues històrics, portava la representació del Bisbe.

El Rector Bartomeu Ramis principià l'acte, donant la benvinguda a tots els assistents i manifestant la satisfacció d'haver duit a bon terme aquesta primera fase de la restauració, encoratjant a la gent per a la pròxima.

Seguidament, el pastor de l'Església Evangèlica, D. Hillebrand, parlant en castellà i, en alemany, significà la importància d'aquest instrument que havia recobrat el seu delit després d'aquesta primera passa en la seva restauració. Ell mateix actuà de presentador.

I arribà el moment tan esperat, quan el professor Hans Dieter Möller encetà el concert interpretant un ànonim portuguès amb la trompeteria Batalla. Efectivament, l'orgue sonà com mai l'havíem sentit.

A continuació, el trompetista Dietmar Wengert, des de la mateixa consola de l'orgue, interpretà una obra de Carpentier, "Adagio" de Bach i juntament amb l'orgue, "Mi corazón anhela al Señor", de Bach.

Seguí el professor Möller amb "Obra de falsas" de Francesc Vila i "Chaconne" de L. Couperin.

Acabada la primera

part, la nostra Coral Sant Andreu, dirigida per Damià Vidal, interpretà, "Amor que tens ma vida", anònim del s. XVI, Copeo Matancer, popular mallorquina, "Muntanyes de Canigó", popular catalana i "Al Vent", de Raimon.

Després del cor, l'organista interpretà diverses obres de música espanyola i francesa dels segles XVII i XVIII.

El mestre Gerarhd Grenzing, qui amb el seu equip havia treballat fins pocs minuts abans de començar el concert afinant l'instrument, se dirigí al públic, parlant amb bon català de la grandesa de idees d'en Jordi Bosch, emprades en la construcció del nostre orgue, fent especial esment en el gran ple de vint-i-vuit fileres, objecte de la segona fase i que una volta reconstruït serà únic en tot el món.

La coral de Felanitx, dirigida per Jaume Estelrich, interpretà, "Linda Amiga" de A. Ignoto, "Dindirindín" "Anònim", "El Rosinyol", popular catalana, "Jovenívola" i "Aubada" de Tortell-Capó.

Mentre actuava la coral de Felanitx, s'apagà el llum, proseguint l'actuació amb la claror del ciris, mentre durà l'incident.

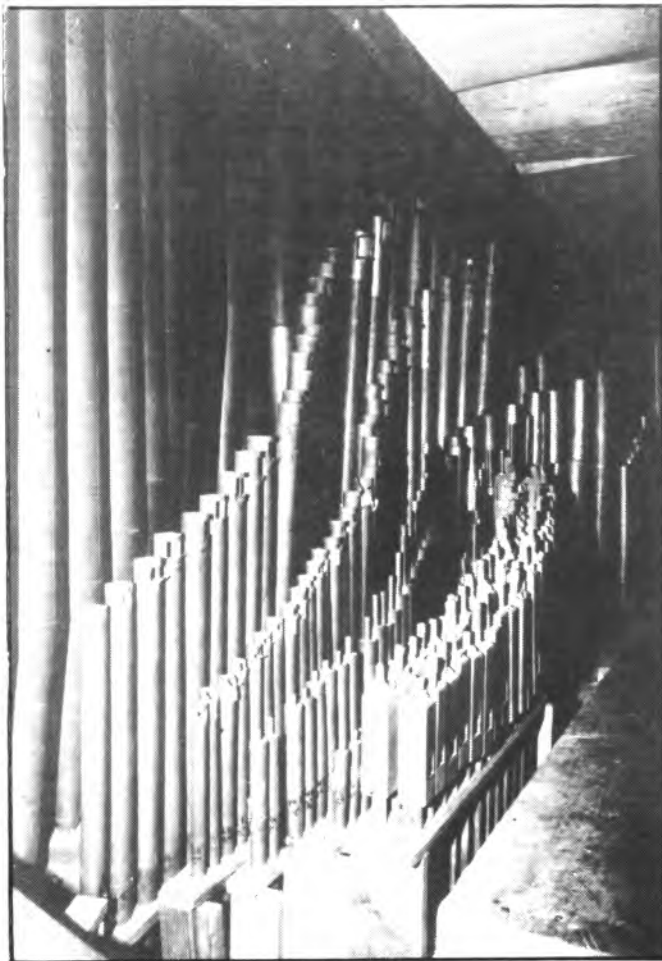
Com a darrera part i per acabar, el professor Möller interpretà la seva magistral improvisació sobre el tema del "Te Deum".

La gent sortí satisfeta, no sols del concert, sinó de l'obra realitzada en la restauració.

Esperam il·lusionats veure completada la restauració amb el gran ple i la reconstrucció de la mecànica del pedal.

Que així com hem començat, ho vegem acabar.

M.B. i V.

CONSELL PARROQUIAL

El passat dia 8 d'Octubre començà la tasca del Consell Parroquial amb la primera reunió plenària del present curs.

El recentment constituït "Club d'Esplai", presentà el projecte d'activitats a realitzar acordant-se demanar a l'Ajuntament la subvenció oportuna per poder dur-lo a terme.

Igualment s'acordà per majoria, elevar una instància al Consistori demanant el trasllat del monument dels Caiguts a un lloc més escaient, així com que se recompongui la paret de l'Església, destruïda amb la seva col·locació.

Altres acord fou el de formar una escolania amb la

finalitat de poder fer uns toros en el servei de les misses i altres funcions parroquials.

La Comissió de Pastoral informà, que la Biblioteca de Pares, començarà a funcionar els dimarts i dissabtes de 6 a 7 de l'horabaixa, podent manllevar els llibres a l'abast.

El predicador del dia de Sant Andreu serà el nostre amic i ex-rector Jaume Serra.

També es parlà que els mariners volem demanar d'una manera oficial a aquest Consell, el retorn a Sa Cala, de Sant Pere.

Des d'aquestes pàgines aplaudim i donam suport a aquesta iniciativa.

CALONGE: SA DARRERA FESTA

Si bé a Santanyí encara tenguin la festa de Sant Andreu, patró de la seva Parròquia, es pot dir que de les festes populars, les de Sant Miquel són les darreres d'aquesta comarca.

A Calonge quasi cada any tenim un protagonista assegurat, no sol faltar, ens referim al temps, rarament el paperí roman penjat perquè l'aigua de la pluja el tira en terra. Mig en broma mig en befa, ens solen dir la glosa popular:

Si pagassin per ballar
farien quatre doblers
per pagar aquells papers
que l'aigua les va banyar

Deixem el temps a un costat, perquè no ens queixam, val més amarar les festes que estar eixuts tot l'any.

El que escriu aquestes retxes, essent un dels responsables de l'organització dels diverses actes, no vol jutjar sobre l'encert o desencant de les festes, creim que hi ha coses que es poden millorar i ens serviran d'experiència pel futur. Però sí, volem deixar constància de com es varen desenrotllar els diversos actes.

Molta expectació va aixecar el poder celebrar les festes la plaça nova (mentre no plogués) I així a la revetla amb un ball ben vitenc els que tenien ganes de ballar jotes i mateixes es varen poder assaiar. Això sí, que els qui ballaren eren més els casats que els fadrins, al jovent l'hi agrada més el "rock".

El vi del refresc es va enaiguar amb la pluja, i el partit de futbol va estar a punt de suspendre's però eren moltes les ganes de jugar i el partit es va jugar. Va ésser un bon partit, no en va al poble tenim jugadors a diversos equips dels pobles veïnats.

i aquests jugadors no demereixen gens com a bons. Aquest dia tal vegada sigui l'únic que es junten tots els futbolistes calongins. Tornant al que va ser el partit, com sempre hi va haver gran esportivitat, però la rivalitat entre fadrins i casats també hi és i justament l'àrbit es casat (encara que totalment imparcial) això fa que els fadrins sospitin. El partit acabà amb un gol per cada banda, i amb el que és més important va ésser una bulla jugant i veent jugar al futbol.

El que havia de ser

el plat fort de les festes havia de ser l'actuació de "Els Valldemossa", que va quedar deslluïda, perquè per por del mal temps es va haver de improvisar la vetlada dins el local parroquial, així i tot l'actuació del diversos grups pareix que va agradar, sobretot els valldemossins.

Però el darrer vespre sí que varem tenir un bon temps i molta gent es va replegar per disfrutar i riure amb l'obra de teatre que representà el grup de comedians de s'Alqueria. L'obra

"BON VIURE I NO TREBALLAR NO POT DIL-

RAR" de Catalina Rigo, de s'Alqueria Blanca també. Tenc entès que el que persegueixen tant autors com actors es divertir el públic i de debò que ho aconseguiren. Tots els comentaris que he sentit no fan més que destacar que els va agradar i també que hi ha companyies de professionals que no haurien tingut l'èxit que tingueren els "CURIABLANQUERS".

Bona ambientació, una decoració molt encertada i bona l'actuació dels diversos components i no ens saben resistir a la temptació de fer resaltar na Catalina Rigo com a

autora i com a actriu. Des d'aquestes retxes els volem dar l'enhorabona al temps que voldríem enco-
rajar-los a seguir amb aquests "truis", que en realitat, coses com aquestes són la sal de la vida dels nostres petits pobles.

Per acabar direm que en el concurs de gloses s'hi presentaren 14 treballs dels quals 2 eren de Calonge.

El jurat que va concedir els premis estava compost per Mn. Pere Xame-
na, Miquel Pons i Antoni Vidal, actuant com a se-
cretari, sens vot Marc Vall-
bona.

Les obres guanyadores foren:

Primer premi: UN
RETALL DE MA VIDA
de Gabriel Pieras d'Inca.

Segon premi MATAN-
CES PAGESES de Jaume
Socias de Campanet

Segon premi (per
autors locals) SES MA-
TANCES NO SON
COM ABANS de Jaume
Julià de Calonge.

Accèsit SANT ANTO-
NI A SANTANYI de Bar-
tomeu Cànaves de Santanyí.

Menció: CANÇ O DE
LA MAR I DE LA TERRA

de Rafel Bordoy de Pal-
ma.

Fins aquí un resum
del que foren les Festes de
Sant Miquel 1984 només
ens queda a dir, Fins l'any
que ve.

CALA D'OR

CONFIRMACIO

El bisbe de la Diò-
cesi de Mallorca Teòdor
Ubeda el passat dia
15 d'Octubre va visitar la
parròquia de Cala d'Or,
era la primera vegada que el
bisbe de la nostra Diòcesi
venia aquí, puix des que
el bisbe Enciso posà la
primera pedra de l'església
hi havien vingut bisbes
però no el de Mallorca.

El motiu de la visita
era la confirmació de
37 joves i al·lotes, quasi
tots residents a Cala
d'Or o bé que gran part
de l'any viuen aquí.

A la missa concelebra-
ren juntament amb el
Bisbe, els capellans: Pep
Estelrich, Baltasar Amen-
gual, Nadal Palmer, Barto-
meu, Ramis, Miquel Barce-
ló i Bartomeu Barceló.

A l'homília el bisbe en-
tre altres coses va fer una

lloança de la joventut, con-
vidant-los a esser valents i
no tenir por de mostrar-se
seguidors de Jesucrist. Els
cantadors i cantadores de la
Parròquia de Calonge can-
taren els cants correspo-
nents a la celebració.

Acabada la missa i,
als locals de la rectoria,
el Bisbe, sacerdots, con-
firmants i familiars, com-
partiren un refresc de com-
panyerisme que oferia la
parròquia.

NOCES D'OR MATRIMONIALS

Era el dia 4 d'Octu-
bre de l'any 1934, dia
de Sant Francesc d'Asís,
quan a l'església de Ca-
longe Mn. Guillem Pascual
va unir en matrimoni als
joves Antoni Adrover
de Ca'n Verro amb Sebas-
tiana Adrover de na Cosme.

Mig segle, cinquanta
anys n'han passat, i ho
han volgut celebrar amb
una festa familiar que va
ser a les cases de Na
Burguera que va consistir
en una missa celebrada per
Mn. Jaume Serra, nebot
dels "noviis" i després
un berenar. Entre fami-
liars i amics es reuni-
ren un centenar de perso-
nes que felicitaren i festi-
varen l'amo i sa madona
de Ca'n Ganxo en les se-
ves nocces d'or de matri-
moni.

Volem donar l'enho-
rabona a l'amo Antoni
i a sa madona Sebas-

tiana així com també als
seus fills, Miquel, Anto-
ni i Macià, nores i nets,
i que Déu les conservi
molts d'anys la salut i
benestar.

El passat dia 9 d'Octu-
bre va morir a Palma Joa-
quim Doménche Coll que
havia estat el mestre de
Calonge de l'any 1914 al
1918, i era el sogre del
Secretari - Assessor del nos-
tre Ajuntament Agustí
Cervero. Volem expressar a
Agustí, esposa i d'altres
familiars la nostra
més sentida condolèn-
cia.

SOPAR DELS FUTBOLISTES

El ja tradicional sopar
dels futbolistes de les fes-
tes de Sant Miquel, en-
guany es va fer el dia de la
Verge del Pilar, amb l'as-
sistència no sols de juga-
dors de fútbol sinó també
de tot el que hi vulgui
anar, que en aquesta oca-
sió ens reuniren més de
seixanta homes, perquè les
dones no hi van.

Bon sopar de frit i
porcella i millor l'ambient
de festa i bulla que va
durar fins a mitjanit.
En Tomeu de Clòs amb
l'acordió acompanyat de
guitarristes animaren la
vetlada que va acabar amb
música i cants pels car-
rers i cafès del poble.

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Horizontals

- 1.-Tenyir, Lagel
- 2.-Em, N.A. L. L
- 3.-Maror, Saliva
- 4.-P. Abroc, Na.R.
- 5.-Ell, Aire, Mi
- 6.-Sóller, E. Dom.
- 7.-T. Al, Actor
- 8.-Arcada, Noció
- 9.-O. Mà, Eixir
- 10.-Apunts L.

Verticals

- 1.-Tempesta
- 2.-Ema, Lo, Ro
- 3.-N. Rallac, A.
- 4.-Ynob, Llamp
- 5.-I. R.R.E. Dau
- 6.-Ra, Oar, A.N.
- 7.-Sci, A. Et.
- 8.-L. A. Recnis
- 9.-Allne, Tox
- 10.-Gais, Dòcil
- 11.-E.V. Morir
- 12.-Llarim, O.

SOPA DE LLETRES

Esquirol
Balena
Cavall
Cangur
Cebra
Ase
Ca
Cervol
Cabirol
Conill
Foca
Geneta
Rata
Ruc
Porc
Llop
Guineu
Llebre
Os
Zebra
Bou
Coiot

CONSOLACIO

A Cosme Aguiló Adrover

Teniu un castell, Senyora,
amic de sol i de vent,
Farola de mar immensa,
joia viva de clemència,
de santanyinera gent.

Qui per los aires pogués
penjar amb garlanda de
plata
baladres, albons i ullastre,
pregàries dels nostres vells.

Mares que hi duen infants,
núvies son ram de flors,
d'atribolats cors els plors,
cristians, amics, germans.
Jaume Serra.
Santanyí, 30 Juny 1980

S'ALQUERIA BLANCA

Poques novetats hi ha aquest mes al poble i a més són tristes ja que ens han deixat molt aviat tres curiablancuers: la madona Catalina de can "Pe-reignaci", l'amo en Miquel "Tallador" i l'amo en Jaume "Xina". Preguem a Déu perquè els aculli al seu Regne.

Els nins de S'Alqueria no podran fer més Formació Professional al Col. Bisbe Verger ja que aquesta part d'ensenyança ha estat suprimida. Informarem millor sobre els motius d'aquest fet al proper número.

PORTOPETRE

A Portopetre continua la diversitat d'opinions sobre la construcció del local social del Club Nàutic, entre dos sectors de socis. Els primers dies d'octubre assistirem a una reunió organitzada pels que estan en contra de l'actual projecte.

En primer lloc es responsabilitzaren ells mateixos per no assistir a les assemblees i quedà clar que els presents o al menys la majoria no estaven en contra de la necessitat d'un local social sinó en contra de la seva ubicació i dimensió.

Assistiren a dita reunió unes vuitanta persones de les quals una quarantena eren socis, els quals no tenien una idea clara de les diferències que hi ha entre Club Nàutic i Associació de Veïns "Amigos de Porto Petro". Es criticaren, entre altres coses, la manera en que s'han arreplegat els fons existents, i, en resum, la idea que traguérem d'allà és que ningú dels assistents estava conforme amb el projecte actual, sobretot amb la seva extensió (uns 300 ms).

El mateix vespre es reunia també la Junta Directiva, dins la qual hem

sabut que hi ha diverses opinions sobre el tema de si havien de cedir o no davant un tema aprovat ja per la General i tancat, al final decidiren que sí, i nombraren una comissió de quatre i una persona que els posàs en contacte.

A la meitat de la reunió de l'oposició (al projecte s'entén) ja es sabien les notícies pel què també es procedí al nomenament de quatre persones més per a negociar amb la representació de la Directiva. A continuació els reunits donaren algunes directrius negociadores als delegats, i manifestaren el seu desig que el resultat de dita comissió no fos definitiu sinó que anàs a una altra General encara que l'haguessin de convocar els socis assistents si fos necessari.

Per a informar més imparcialment sobre el tema del que es parla a diari a les terrasses dels bars portopetrers, hem volgut saber l'opinió del President D. Matias Mandilego, ben conegut dins Santanyí per la seva obra pictòrica ens ha rebut a ca seva, i molt amablement —a pesar de que li hem interromput la sessió— ha contestat a les nostres preguntes.

-President, què opinau de tot això?

-Pel que fa referència al local social pens que és molt necessari per a unir les diferents idiosincràcies que es troben dins Portopetre (els d'aquí, de S'Alqueria, de Cas Concos, de Palma, peninsulars, etc.). La gent per respectar-se, s'ha de conèixer, i això duu vida social a una comunitat. Si l'Associació es limita a una activitat burocràtica acabarà per desaparèixer, d'aquí l'interès que tenc amb el local com a lloc de reunió on hi pugui haver els contactes amb els socis que duguin

aquesta vida social.

Crec que a l'Associació li falta tenir una personalitat pròpia i organitzar festes, reunions, tertúlies etc. Per això fa dos anys es va encarregar el disseny a l'únic arquitecte que aleshores era soci, així com ara es donaria també la feina de les obres a un soci.

Per altra banda, arran de tots els atacs al President vull dir que aquest executa la voluntat de la Junta de Govern i aquesta ho fa de l'A. General. Aquesta fa ja dos anys aprovà el projecte per unanimitat, nosaltres durant aquest temps, sols hem fet la feina per a dur a terme dit projecte.

-No es votà a la darrera General?

-No, a la darrera es votà (proposat per un grup de socis) llevar el condicionament d'autofinanciació per a flexibilitzar la qüestió econòmica i adelantant l'execució, i s'aprovà.

-Per què les protestes ara quan tot està fet idè?

-Potser alguns no protestaren quan era hora perquè creien el projecte inviable i ara al·leguen que no estaven al corrent. Aquesta Junta no ha fet més que actuar segons la voluntat de la General, mai no hem intentat sorprendre a ningú, al contrari, jo he estat el primer sorprès; amb tot aquest assumpte.

-Parlem un poc de duros. Com s'ha passat del dèficit al superàvit amb tan poc temps? S'han desfassat els pressupostos entre entrades i sortides?

-El superàvit ve de l'estreta de corretges que s'ha fet la pròpia Junta posant-hi molta feina i estalviant d'aquí i d'allà. Cada any es presenta el pressupost a la General i amb els comptes ben clars i ells han aprovat la nostra gestió cada vegada.

-Parlant d'estal-

vis llegirem al diari Balears unes xifres que no pareixen molt exactes.

-Sí, hi ha un error, allà posaren el cost total que duim ara, solsment al disseny, quan de dita quantitat, la meitat era per les llicències i tramitacions necessàries.

-Sí l'obra no es duia a terme tots aquests doblers es perdrien?

-Efectivament però no en som responsables nosaltres sinó els que ara protesten i no ho feren quan era hora. A més dels doblers hauríem perdut la gestió de dos anys que hauríem pogut dedicar a altres objectius.

-Podria aclarir-nos la diferència entre el Club Nàutic i Associació?

-El Club Nàutic és filial de l'Associació és una cosa dins una altra, encara que tenen estatuts distints, i contabilitats separades perquè a les activitats són distintes però tots els socis del Club ho són també de l'Associació i si es fa el local amb doblers del manteniment del Club després s'hi tornaran així com en vendran amarraments.

-Hi ha ara dues comissions que cerquen un acord. Què es farà després?

-Si l'acord no implica modificacions substancials es duria a terme. Si és molt diferent del projecte actual hauria de decidir la General.

Si no hi ha acord que s'informarà igualment de totes les coses que han passat i que la Junta G. decideixi.

Agraïm al Sr. Mandilego que ens hagi rebut i desitjam que encerti en la seva actuació.

A darrera hora hem sabut que les dues comissions han tengut la primera reunió i han decidit per part de la Directiva preparar un projecte més reduït i tornar-lo a estudiar en comissió.

J.R.

NOTICIES D'ES LLOMBARDS

Com tots els lectors sabran, ja que sortí damunt d'aquesta mateixa revista en el no. 2, el problema de pàrvuls a Es Llobards havia de quedar solucionat enviant una monja a guardar els nins petits.

Ara que ha començat el curs intensivament, és a dir, el matí i el capvespre, SAL I XEIXA anà a entrevistar una mare d'un allot per confirmar si tot anava com elles, les mares, desitjaven i el resultat de la mateixa varen esser aquestes paraules:

-Ve cada dia la monja promesa dins l'estiu?

-Sí, fins aquí compleix lo promés.

-Quin horari fa?

-El matí comença l'escola a les 9 i l'acaba a les 12 del migdia i el capvespre ve a les 3 i tanca a les 5 de l'horabaixa.

-Has dit ve, o és que no queda tot el dia en el poble?

-No, a migdia una mare l'acompanya a Santanyí i després una monja la torna cap aquí.

-Com vos arreglau, sempre és la mateixa mare que la duu cap a Santanyí?

-No, anam per torn, una cada setmana i així no es fa tant cansat.

-Quans d'allots són que van a pàrvuls?

-Son uns nou allots, o sia que a cada mare ens toca una setmana cada vuit de lliures.

-I això vareu esser voltres mateixes que vos decidíreu o vàreu fer altres coses abans d'això.

-Quan la monja ens va dir que una vegada començada l'escola tot el dia, no tendria combinació de l'autocar dels allots del col·legi de Santanyí, ens varem reunir totes les mares i anàrem a parlar amb el batle d'Es Llobards per veure si l'Ajuntament podria venir-la a cercar i ens contestà que en parlaria amb el batle de Santanyí.

-I en va parlar?

-Sí i va dir que l'ajuntament la vendria a cer-

car un dia a la setmana.

-I això vos solucionà molt?

-No, però anàrem a parlar amb la superiora i va dir que el divendres quedaria en Es Llobards, ja que ella havia d'arreglar l'església; i així són tres dies només que l'hem d'acompanyar.

-I jo deman, perquè no pot dinar en el convent d'Es Llobards?

-Segons la contesta de les monges, és perquè a les dotze és quan elles tenen més feina, ja que donen dinar als allots de Santanyí i del col·legi i una monja més és molta d'ajuda.

-Passant a un altre tema, i les injeccions quí les posa?

-Sor Isabel mateixa.

-Quin horari té per això?

-De les 8-8,30 a les 9 del matí, abans de començar l'escola.

-Ella és a les 8 aquí cada matí idò?

-Sí, ella arriba amb l'autocar que ve a cercar els allots del col·legi i a l'horabaixa també se'n torna amb ell.

Creim que ha quedat bastant clar per tots que de moment estam ben servits en el aspecte de guarderia o escola de pàrvuls a Es Llobards, esperam que continuï així.

Agraïm la col·laboració d'aquesta mare que ens volgué contar tot això per informació del poble.

Toni Burguera

NOTICIES D'ES LLOMBARDS

L'escola de pàrvuls d'Es Llobards els matins és internacional ja que assisteixen a la mateixa dos allots estrangers i no s'acaben d'entendre del tot amb la monja i els altres companys, però així i tot juguen plegats.

A S'Almunia un dia del mes de setembre varen intentar robar un cotxe, provant obrir el capó i quan varen veure que no podien obrir-lo desistiren del robatori.

Dia 29 de setembre va tenir lloc en el Santuari de Gràcia de Lluçmajor el casament de Bartomeu Bonet Vidal (Mino) i na Margalida Clar Palou, varen esser els padrins de nocces els pares dels novis: Bartomeu Bonet Clar, Margalida Vidal, Damià Clar Reda i Francisca Palou Negre.

El celebrant fou D. Miguel Lladó i durant la cerimònia va interpretar dues peces un tenor, quedant la gent amb la boca oberta de bé que ho va fer.

Després tots els convidats varen esser obsequiats amb un sopar a la Colònia de Sant Jordi.

Enhorabona a en Bartomeu i na Margalida.

Un fet que entrísti el poble va esser la mort a causa d'un infart de D. Ramón Silvela Losada (el

tinent Ramón), va passar a Algaida el dia 3 d'Octubre. Era una persona molt apreciada pel poble ja que "es feia amb tothom", tant ell com tota la família. SAL I XEIXA vol acompanyar la família en aquests moments de tristor que atraceva. Descansi en pau.

El dia 4 d'Octubre va esser Sant Francesc i com que era dia de feina la festa que cada any feim a ca les monges la varem fer el diumenge vinent dia 7 a les 10 del matí i amb una missa solemne en honor al Sant oficiada pel vicari D. Miquel Barceló va començar la festa amb molta participació del poble i allots.

Després va tenir lloc la collida de caramels amb la boca i la tradicional rompada de la gerreta pels allots més grans, una vegada acabats els jocs, les monges obsequiaren el poble amb un vi espanyol i xampanya.

Molts d'anys poguem celebrar la festa de Sant Francesc amb tanta alegria.

Felicitats a tota la comunitat de religioses franciscanes de Santanyí.

Com estava anunciat el dia 8 d'Octubre va tenir lloc al convent la donació de sang dels donants de la Germandat de Mallorca varen assistir 32 donants del poble. Gràcies a tots per la vostra col·laboració.

PEL RESSORGIMENT DEL BASKET A SANTANYÍ

No és un capritx, ni molt menys, l'encapçalament d'aquestes ratlles. I no respon a això, per dos motius fonamentals: en primer lloc, perquè crec inexcusable el foment de l'esport, així amplament entès, en tota comunitat; d'altra banda, ara, a través de la recent extraordinària difusió del basket, tenim l'oportunitat de gaudir d'uns dels esports més excitants i emocionants.

Si he de ser franc, diré que el que de veritat m'ha anat a escriure el present raonament ha estat una certa recança d'uns esdeveniments que varen ser i el que haguessin pogut ser. En qualsevol cas, però, varen ser, això és important. Es un deure retre des d'aquí un petit homenatge, tanmateix insuficient, a totes aquelles persones que feren possible l'existència del basket a Santanyí. O, per què no?, escriure-los la crònica que ningú mai no els va escriure. El cert és que tot el maneig del basket funcionava de meravella, i ningú no coneixia ni el seu president i, manco, el seu secretari. Tots els que estaven embarcats en l'empresa col·laboraven en la part que fos. El "club" tirava endavant i a Santanyí, i fins i tot a fora, es parlava de l'èxit de l'equip femení de la localitat.

Va ésser principalment amb nines que el basket a Santanyí cobrà força. Del Col·legi Bisbe Verger sorgiren successius equips que, primer a nivell col·legial, i després ja comarcal, obtingueren triomfs importants. Record que D.Gori Suau, amb unes tècniques a l'ús, intentava formar la part mas-

culina. Fou quan n'Antònia Burguera entrà de professora que aquest esport prengué el definitiu rumb. Ben aviat el "Bisbe Verger" va comptar amb diversos equips que poc a poc jugarien les lligues federades, aconseguint tan agradables satisfaccions. I en aquest punt, fóra una injustícia no parlar de la persona que va promocionar i animar el nostre basket incansablement. En referesc, naturalment, a en Lluç Verger. I és que, si algú va donar la cara, aquest va ser en Lluç. Fins i tot en qüestions aspres, com és la pecuniària, no va escatimar mai res. Tot pel "Bisbe"... A Santanyí no va arribar a haver-hi mai un equip senyor. Es va arribar fins a junior, quasi bé sempre en categoria femenina, llevat de dos anys que hi va haver-hi equip junior masculí. Els resultats millors es van aconseguir sempre en el juvenil femení. Si no m'escapa algun any, sempre, des de la seva participació en competició de lliga, van jugar la fase final de Mallorca, assolint dues vegades la tercera posició. I tot això únicament amb la voluntat de jugadores, jugadors, pares, i amb en Lluç, que era entrenador, president, secretari, tresorer... i ca seva, la seu social del "club". Més envant, en Ferran Moya i un servidor rellevàrem en Lluç. Llavors va tornar novament, però era obvi que el mirall no podia perllongar-se per més temps. Com a dada significativa val la pena citar que els dos darrers anys de basket a Santanyí, jugaven aquí sis jugadores de fora (cinc de Felanitx i una de Campos). Això diu qualque cosa en

favor del que fou el nostre basket fora de la vila. Concluint podem dir que el màxim desenvolupament d'aquest esport aquí tingué lloc entre els anys que van des de el 1975 al 1980.

Després d'aquesta breu exposició, pens que no resulta exagerat reivindicar per a Santanyí que el basket torni de bell nou. Crec que resta suficientment demostrat que capacitat n'hi ha, ara bé, el que manca és comptar amb un suport decidit i ferm. Evidentment l'assumpte ja és tasca dels dirigents locals: o bé Con-

sistori, o bé escoles, o, de la mateixa manera, el CD Santanyí. De fet, llavors, amb l'actual president d'aquesta darrera associació, ja es va tenir alguna experiència en aquest sentit. El que hauria de ser l'objectiu immediat és la manutenció del nou camp de basket del Poliesportiu. Seria una llàstima que es deixàs a l'abandó. Podríem estar satisfets que el basket santanyíner funcionàs com aquell: que la gent es demanàs qui són els directius que tan exitosament duen el club.

S. M.

Banda

QUI EN DONA MES?

Sembla ser que el que a principi de temporada era l'aspiració de la majoria dels afeccionats s'està complint: pas ferm cap a la categoria nacional amb un equip majoritàriament del poble. Sens dubte és prest per fer comptes, però fins aquí la situació resulta inmillorable: de catorze possibles punts el Santanyí n'ha aconseguit dotze. Hi ha qui en doni més? I el més important, el Santanyí és respectat allà on sigui; Pens que la clau de l'èxit radica en l'equilibri de la plantilla. En aquest sentit val a dir que les incorporacions de fora han estat les precises, per tal de cobrir els forats més inexcusables. Ara, la línia tradicionalment més problemàtica, apareix com la més homogènia. Dos interiors de qualitat, com Durán i Manjón, i un intel·ligent organitzador, García, formen un mig de cap realment poderós. Si miram cap enre- ra ens trobam amb un altre sector del conjunt també poc desdenyable. Adrover, Barceló i Ballester constitueixen tres excel·lents defenses, dels quals hem de destacar el seu sentit de la marca. Això, junt amb les constants pujades de Ballester i la direcció del prometedor Camps, converteix la defensa amb una línia que ha d'anar a més conforme guanyi en experiència. Sota els pals Martínez desenvolupa bé

la seva tasca. Aprofitant millor la seva condició física, sobretot a l'hora de les sortides, pot donar la seguretat necessària a la porteria. De la davantera s'ha de dir que és tot un privilegi el contar amb dos homes de la vàlua d'en Miquel i d'en González. No és cap disparat l'afirmar que podien jugar perfectament a categories superiors. Ambós són dos extrems rapidíssims i molt hàbils, amb gran olfate de gol. Al mig de l'atac hi ha dos homes que poden alternar perfectament. Es a dir, tant Vidal i com Ciprià Vicens són útils en qualsevol moment. Si bé el primer és un home preferentment d'àrea, l'altre, per la seva complexió i la gran elegància del seu joc, pot duu de bòlit a la defensa contrària. En aquest succinte repàs de la plantilla no es pot oblidar els jugadors que no juguen habitualment, però ja diem que al ser l'equilibri característica comuna no es pot considerar uns jugadors perennement suplents. A més, al comptar amb una mitja d'edat que no supera els vint-i-tres anys, fa que la projecció d'aquests jugadors sigui gran. Evidentment, en tot això algú hi té quelcom important a dir, i aquest és el mister Zubieta.

Vivié

ESPORT COMPETICIO

El partit...(J.V.)

SANTANYÍ 3 ESPORLES 0

Fitxa Tècnica:

CAMP: Poliesportiu Municipal. Excel·lent entrada i animat ambient, fins a dues fileres d'aficionats envoltant el terreny de joc. La gespa estava bastant llenegadissa degut als ruixats del dia abans.

CD SANTANYÍ: Martínez, Adrover, Ballester, Camps, Barceló, García, Durán, Manjón, Vicens, González, Miquel. Com a suplents; Amengual, Rigo, Vidal II i Vadell.

M. 60, Vidal II per Vicens.

ESPORLES: Delgado, Planas, Ramón, Cercos, Ballester I, Ballester II, Tomás, Serra, Fullana, Esteban, Roger. Com a suplents: Mir,

Sampol, Salamanca i Martínez.

M. 8, Sampol per Ballester I; m. 44, Mir per Fullana.

ARBITRE: Sr. Amengual Mayol, auxiliat per Riera Picón i Miñón Barbas. Arbitratge sense dificultats, sols cap al final la pèrdua dels nervis de l'equip visitant va complicar el desenvolupament del joc. Les targes foren totes per a l'Esporles: groga a Roger (m. 29), al porter Delgado (m. 80, m. 89 -roja-) i per a Ramón (m. 90).

GOLS: M. 2 30", Miquel agafa la pilota fora de l'àrea i, canviant-la-se a la cama esquerra, amolla un potent tret que bat el porter per sota. M. 8, arrencada de Camps abandonant la seva demarcació de lliure, sorteja a

tots quan se li posen al davant, i que arriba front el porter li col·loca l'esfèric per enmig de les cames. M. 90, és Miquel qui amb seguretat transforma un penalty, tirant ras, a la dreta del aleshores improvisat porter.

COMENTARI: Futbol força és el que s'ha vist sobre el rectangle de joc. El Santanyí ha duit la iniciativa en tot moment, captivant de debò la parròquia. Feia no poc temps que no veíem un conjunt tan sòlid i amb tal claredat d'idees. Perquè la formidable condició física mostrada no ha exclòit en cap fase el condiment d'una bona conducció tècnica. De tota manera, avançada la segona meitat, els jugadors han abusat d'individualisme, de cara massa a la galeria. S. M.

RESULTATS I CLASSIFICACIONS

-Ca'n Picafort - 1, CD Santanyí 2

-CD Santanyí 3, Esporles 0

-Montuiri 1 - CD Santanyí 1

-CD Santanyí 1 - Binissalem 1

El màxim golejador de l'equip és Miquel amb 6 gols.

El CD Santanyí és el primer classificat amb 12 punts. Duu 14 gols a favor, per 6 en contra. Ha guanyat 5 partits, n'ha empatat 2 i n'ha perdut 0. Conta amb 4 positius.

Alevins, infantils i juvenils:

Informació en pròxims números.

C.D. ALQUERIA

JUVENILS: 4 PARTITS: 2 PUNTS, 2 NEGATIU

Després de disputades les quatre primeres jornades l'equip juvenil ha duit a terme dues derrotes a fora camp, la primera dins el camp de l'Esportiu Sant Marçal per quatre a zero, acusant l'equip la inexperiència sobretot en el darrer quart de cada part. La segona va ésser contra el Port de Pollença, perdent.

Dins "Sa Taulera" s'han aconseguit dos empats a un. El primer contra el Sineu, aquest partit hagués pogut representar la primera victòria de l'equip curiàblanquer, ja que a mitjan segona part el felanitxer Emilio Manchón va adelantar l'equip local en el marcador, però quan el temps ja es complia una jugada desgraciada va rompre les esperances de l'entusiasta i nombrosa parròquia local. El passat dia tretze, es va produir el segon empat amb l'A. Llubí; també s'havia avançat l'equip curiàblanquer a la primera part després d'un llançament de falta d'en Pere Barceló de fora l'àrea i l'astúcia d'en M. Rigo Ballester,

que va aticar el peu per despistar el porter visitant. A la segona part, l'equip llubiner, jugant a favor del vent, va acorrallar materialment l'equip local dins la seva àrea, aconseguint empatar rematant la treteta d'una falta per la banda esquerra. Llavors, l'àrbitre es va convertir en l'atacant més perillós de l'equip visitant, culminant la seva oiosa actuació pitant un penalt contra l'equip local que l'equip visitant no va poder agrair, ja que el va tirar a fora.

S'ha de resaltar que contra el Llubí va reapareixer el ja veterà Jaume Pons. S'espera que el primer dia de Novembre s'incorpori en Cosme Ballester, ja que després de "l'afaire" felanitxer l'equip ha quedat molt minvat quant al nombre de jugadors, però no quant a moral: els jugadors faran tot el possible per deixar en entredit les declaracions d'un sector crític de l'equip que opina que val més que no hi hagi juvenils.

EQUIP DE PRIMERA
REGIONAL: BE A

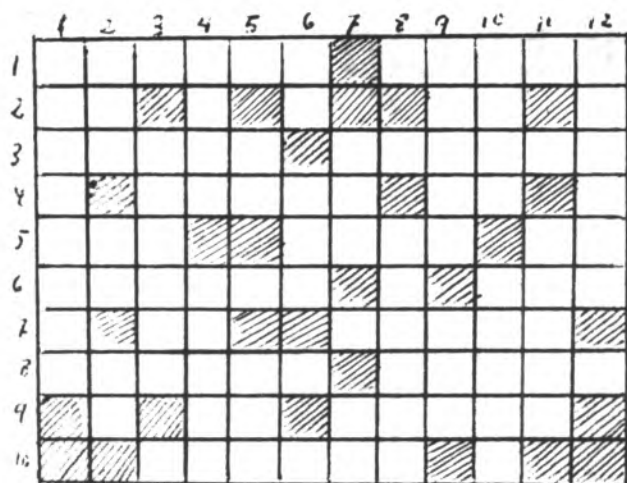
"SA TAULERA", MALAMENT A FORA

Després dels sis primers partits jugats, es pot treure la conclusió que l'equip pita a dins ca seva però no a fora. Contra el V. de Lluc només es va poder empatar, però s'ha de tenir en compte que és un senyor equip, el millor que ha passat per "Sa Taulera" en molt de temps. Contra el Son Cotoner es va guanyar per un tranquil dos a zero (gols de "bella factura" a càrrec de Roselló II i Xopo), a pesar de la persecució arbitral que va culminar amb un penalt inexistent i de la que parlarem més tard.

Dins "Es Borrassar" d'Algaida es va perdre per tres a un. Dins els primers vint minuts l'equip Algaidí va aconseguir dos gols fruit de dos penalts que ningú no va veure, exceptuant el negre de torn. Es Xopo va disminuir la diferència en el marcador amb el xut d'una falta inexistente. A la segona part, l'equip curiàblanquer se'n va anar a l'atac, aprofitant-se l'equip algaidí per posar el tres a un definitiu al marcador; no tota la culpa d'aquesta derrota la

té l'àrbitre, ja que l'equip de Saqueria va fer un partit xerequet. I ara ve lo bo!: quina va ésser la sorpresa meva quan vaig veure sortir al mig del camp de Petra l'àrbitre de l'encontre que no era ni més ni menys el que ens havia arbitrat quinze dies abans a Algaida i set abans al Port de Pollença als juvenils (és a dir, tres vegades en tres diumenges), acompanyat a la seva dreta pel linierman que el diumenge passat havia exaltat el públic amb les seves decisions, a pesar que l'equip local guanyava per dos a zero. No s'han de restar mèrits al Petra i s'ha de reconèixer que té un potentíssim equip que al final de la lliga estarà lluitant per les primeres posicions. El cinc a un final hauria estat una victòria mínima local amb un àrbitre imparcial.

No sé per quins motius és, però la realitat és que aquesta temporada, tant dins com a fora, tant juvenils com grans, es veuen perseguits cada diumenge pels "trencillas" de torn. Aquest és un tema que mereix un profund i detallat estudi, el qual es farà en properes edicions.

JOCS DE MOTS ENCREUATS

Verticals:

- 1.-Quan fa trons i llamps
- 2.- Nom de lletra. Pronom. Al revés, metall.
- 3.-Consonant. Al revés, no dir res. Vocal.
- 4.-Al revés, inflor a la pell. Lluminositat acompanyada d'un tro.
- 5.-Vocal. Consonant repetida. Vocal. De forma quadrada.
- 6.-Al revés, terminació verbal. Al revés, consideració que indueix a una creença. Vocal. Consonant.
- 7.-Al revés, nom de lletra. Vocal. Al revés, infusió d'herbes.
- 8.-Consonant. Vocal. Al revés, que diu la veritat.
- 9.-Més o menys lluny en aquesta direcció, al revés. Al revés animal.
- 10.-Que dóna alegria. Bo de caràcter.
- 11.-Vocal. Consonant. Deixar de viure.

12.-Al revés, dóna la imatge d'alguna cosa. Vocal.

Horizontals

- 1.-Donar un altre color. Al revés, s'ajusta a unes regles.
- 2.-Pronom. Consonant. Vocal. Article. Consonant.
- 3.-Estat agitat de la mar. En tenim dins la boca.
- 4.-Consonant. Rebres, al revés. Partícula femenina que es posa davant el nom. Consonant.
- 5.-Pronom. Fluid transparent que envolta la terra. Pronom.
- 6.-Poble de Mallorca. Vocal. Faig dòcil.
- 7.-Consonant. Article contracte. Personatge que treballa al cinema, teatre.
- 8.-Obertura formada per un arc recolzat en pilars o columnes. Coneixement elemental d'una cosa.
- 9.-Vocal. Part del cos. Sortir
- 10.-Notes preses a una conferència o explicació. Consonant.

E	C	A	B	I	R	O	L	H	Z
B	S	A	U	P	C	T	S	L	E
A	G	Q	R	T	S	R	C	L	B
L	E	A	U	E	S	A	O	O	R
E	N	T	G	I	R	V	N	P	A
N	E	A	N	B	R	S	I	H	T
A	T	R	A	E	S	O	L	I	O
C	A	C	C	A	V	A	L	L	I
O	G	U	I	N	E	U	O	B	O
F	L	L	E	B	R	E	R	U	C

S'ULLASTRE ESBRANCAT

Un amic meu festejava a un forn, i, mirau quines coses, deia que el producte que li agradava més de la botiga era el sucre "polvo".

Per cert, parlant de forners, em diuen que prest s'han de reunir per estudiar la possibilitat d'enrevoltillar les ensaïmades cap a la dreta o cap a l'esquerra, segons les circumstàncies polítiques del moment.

-Perquè és que has posat el nom de "Boyer" a la teva barca?

-Perquè tanmateix se la farà seva i així m'estalviaré les despeses del traspàs.

S'ha dit sempre que el primer home que tenguí un al.lot guanyarà Cabrera. Per això els anti-ecologistes prenen mesures anticonceptives, i van alerta a empr...els del GOB. Saben que si un queda embarassat, automàticament Cabrera és parc natural.

El "Jai de sa Barraqueta" sempre escriu els seus acudits sobre temes del mateix redol.

-Sí. Es un "vieco verde"

-Cert i segur. Jugaria missions que el color de les lletres de la portada és triat seu.

-D'acord! D'acord! En voleu una de vermella? Idò a la darrera recollida de sang que es va fer en el terme, s'hi va presentar en Dràcula com a donant (devia voler fer vots) i no li volgueren extreure ni una gota.

-Que havia tengut hepatitis quan era al.lot pucer?

-Que va! Duia una mescladissa de por, un cocktail aborronat, una espècie de bloody mary molt "sui generis". Resulta que és receptor universal. Sa sang d'orxata i tot li va bé.

Una dona embarassada, més inflada que un lleu amb ceba, va entrar l'altre diassa en el banc amb una lletra que li havien cobrada i no era seva. Va dir a l'empleat:

-Trobes que no és grossa aquesta? Vaja una pardalada?

L'empleat, sense llevar la vista, de la protuberància ventral, li enfloca:

-Sí que teniu raó madona.

Ja no tenim excusa per continuar fadrins. L'orgue ja sona.

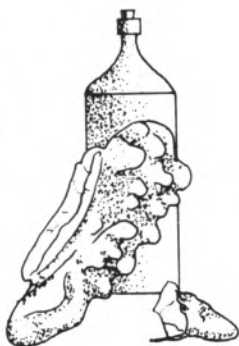
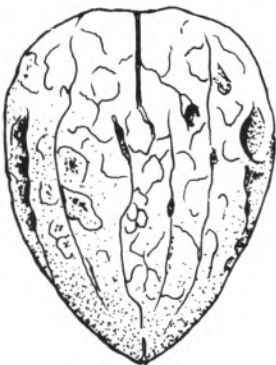
ES JAI DE SA BARRAQUETA

HUMOR

- REDELL, COLAU! QUIN CAVEC QUE HAS FIRAT! VAJA UNA EINA MODERNA!
- SI, ES TEMPS CANVIEN. ELL QUE ET PENSES, D'AQUEST SIULET QUE HE COMPRAT PER SA NETA, QUASI N'HE PAGAT DOS-CENTS DUROS.
- I QUE NO ES COM ETS ALTRES?
- NO. M'HAN DIT QUE PITA "ISTEREO", PERO NO SE QUE VOL DIR. COSES DES JOVENT, XISCO.

LICOR DE NOUS

Aquesta recepta de licor de nous procedeix de Ca'n Ferreta, i segons tradició familiar la dugueren uns frares agustins que s'instal.laren a la dita casa pairal després de l'exclaustració.

"Por un litro de alcohol 7 nueces machacadas, un pedezzo canela de dos pulgadas de largo, dos granos clavo, junto todo con el alcohol y puesto todo en una botella hasta 50 días o más, después se colará y se fundirá con medio litro de agua caliente, 15 onzas de azucar y arreglado se enfriará y filtrará procurando no filtrarlo con ojalata, sino con vidrio.

FABRICA DE QUESOS

GRIMALT

QUESO MALLORQUIN

GRASO Y SEMI GRASO

TAMAÑOS NORMAL Y MINI

TIPO EDAM

C/. Escuelas, s/n
Tel. 65 39 14
ES LLOMBARDS
SANTANYÍ

CAIXA DE PENSIONS

"laCaixa"

Tot un símbol

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

EN LA MES AMPLA XARXA D'OFICINES
DE LES BALEARS VOS ATENEN
PERSONALMENT I AUTOMATICAMENT

EN EL TERME AMB DUES OFICINES:
SANTANYÍ I CALA D'OR

Cajero Automático

**SIRVASE
AUTOMATICAMENTE**